

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **3. října 2017** v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Zámečnicka a přísedících Mgr. Ing. Lubomíra Dvořáka a Jiřího Kočky, **t a k t o:**

Obžalovaný

I.F.,

narozený XXXX ve XXXX,
trvale bytem XXXX, XXXX,
jednatel společnosti XXXX,

je vinen, že

v Brně, s cílem se neoprávněně obohatit, jako postupník uzavřel dne 6. 12. 2011 se společností XXXX, IČ XXXX, se sídlem XXXX, jako postupitelem, Smlouvu o postoupení pohledávek, jejímž předmětem bylo mimo jiné postoupení pohledávky za L.M., IČ: XXXX, v nominální hodnotě 26.060.199,41 Kč za smluvní cenu 7.818.059,70 Kč, přestože věděl a poškozené zatajil, že nebude schopen uhradit smluvní cenu pro svoji špatnou ekonomickou situaci, ze smluvní ceny uhradil pouze 50.000,- Kč a dne 14. prosince 2011 v rozporu s ustanovením výše uvedené smlouvy postoupenou pohledávku postoupil třetí osobě, když ji prodal J.K. za smluvní cenu 3.909.000,- Kč a ani tyto finanční prostředky nepoužil na úhradu smluvní ceny společnosti XXXX, nýbrž na úhradu svých jiných splatných závazků vůči třetím osobám, čímž způsobil poškozené společnosti XXXX škodu ve výši 7.768.059,70 Kč,

t e d y

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil takovým činem na cizím majetku škodu velkého rozsahu.

T í m s p á c h a l

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku.

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 209 odstavec 5 trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání

5 (pět) let.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené XXXX, IČ XXXX, se sídlem XXXX škodu ve výši 7.768.059,70 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená XXXX, IČ XXXX, se sídlem XXXX odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že se skutkový děj odehrál tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. K závěrům soud dospěl na základě svědeckých výpovědí svědků J.K., T.N., K.B., D.K., J.K. a na základě listinných důkazů, zejména smluv o postoupení pohledávek.

Obžalovaný se k trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, nedoznal. Uvedl, že sice skutečně na něj byla postoupena pohledávka společnosti XXXX vůči panu M., jednalo se o několikáté postoupení pohledávky za jedním a týmž dlužníkem, a to za panem M.. Ekonomická situace pana M. byla velice špatná, a proto bylo pro společnost XXXX výhodné se takto pohledávky zbavit, aby ji mohla vyčistit z účetnictví. Obžalovaný pohledávku odkoupil za 30 % původní nominální hodnoty a domluvil se s K., že mu ji prodá, nakonec se dohodli na hodnotě 15 %. Pohledávku kupoval 6. 12. 2011 s tím, že bude zaplacena do 30 dnů. V tu dobu už měl dohodnut následný odkup K., kdy se ještě dohadovali na finální ceně a 14. 12. 2011 na něj pohledávku převedl. V tu dobu ještě neměl uhrazenou cenu za pohledávku společnosti XXXX. Ve smlouvě sice bylo ustanovení o tom, že pohledávku nesmí postoupit, ale každý ve společnosti XXXX dobře věděl, že jinak, než prodejem pohledávky se to zrealizovat nedá. Obžalovanému bylo zřejmé, že za 30 % se pohledávka prodat nedá a měl přislíbeno N., že by se cena mohla snížit, svědek předpokládal, že by to mohlo být tak na 15 %. Svědkem N. mu

bylo sděleno, že pohledávka nemá pro XXXX bonitu a je třeba se jí nějak zbavit. Obžalovaný kupoval pohledávku za 30 %, neboť jej tlačil čas, když K. říkal, že s M. může vše ve velmi krátké době ukončit, anebo pak už o pohledávku nebude mít zájem. K snížení ceny pohledávky pak došlo v roce 2014 při jednání. Od K. za pohledávku získal 3.909.000,- Kč, které použil na nákup dalších pohledávek a zaplacení dalších závazků z obchodního styku. Peníze nepřevěděl na účet společnosti XXXX, neboť potřeboval snížit původní cenu pohledávky na akceptovatelnou úroveň. V roce 2014 pak došlo mezi obžalovaným a vedením společnosti XXXX ve Vídni k dohodě, že by jim stačilo 15 % za pohledávku. Do té doby uhradil pouze 50.000,- Kč. V prosinci 2011 se živil odkupem a obchodováním s pohledávkami. Předpokládal, že ve lhůtě 30 dnů se mu podaří nějakým způsobem dohodnout na změně ceny. Finanční prostředky na to, aby ve lhůtě 30 dnů pohledávku uhradil, neměl. Neměl žádný osobní majetek kromě automobilu. Obžalovaný očekával, že se cena sníží a že ji pak zaplatí z následných obchodů. O snížení ceny hovořil s N. neustále. Kdy poprvé přinesl požadavek na snížení ceny, si již ale přesně nepamatuje. Pokud se týká eurové pohledávky, tak tam na snížení netrval, tu uhradil. Společnost XXXX dobře věděla, že se bude pohledávka postupovat, netuší, proč souhlasil s tím, že ve smlouvě byl zákaz převodu pohledávky na třetí osobu do zaplacení celé úplaty za postoupení. Společnosti neuhradil víc než 50.000,- Kč, neboť vede nějaké civilní spory a čeká, jak dopadne náhrada škody. Spory začaly někdy v roce 2014. V civilním řízení se se společností XXXX soudí o smluvní pokutu ve výši 26 mil. Kč ve výši celé pohledávky.

Z výpovědi **svědka J.K.** soud zjistil, že v předmětné době v letech 2010-2015 působil jako jednatel společnosti XXXX s. r. o. Firma řešila pohledávku za firmou M., bylo nutno ji nějak vyřešit, aby pohledávky nebyly v účetnictví, proto došlo k převodu pohledávek na obžalovaného, který pak měl pohledávku prodat nějaké třetí straně. Nejprve se pohledávka převáděla za 50 %, tam nedošlo k úspěchu, a proto byla snížena cena na 30 %; o tom rozhodlo vedení v Belgii. Svědek ani nikdo ze zástupců společnosti v České republice neměl pravomoc rozhodovat o výši ceny. Ze strany svědka nezazněl příslib, že by mohlo dojít ke snížení ceny. O tom muselo rozhodnout vedení společnosti v Belgii. Smlouva byla udělána tak, aby pohledávka byla stále ve vlastnictví společnosti, dokud nebude plně uhrazena. Byla tam nějaká lhůta, ve které obžalovaný uhradil pouze eurovou pohledávku a korunovou pak ne. Bylo mu sděleno, že to tak nejde, že se smlouva ruší, ale obžalovaný oznámil, že pohledávku převedl na třetí stranu a že už ji nemá. Svědek si nepamatuje, že by obžalovaný poté vyjednával o snížení kupní ceny. Za jakou částku pohledávku převedl, odmítl sdělit, rovněž odmítl sdělit, komu pohledávku převedl, ale nakonec se to společnost nějakým způsobem dozvěděla. Bylo to však neoficiální cestou, oficiálně společnosti nikdo nic nesdělil. Jaká byla přesná finanční situace obžalovaného, společnosti nebylo známo, ani nijak blíže nezjišťovali. Pro ně byl obžalovaný jen zprostředkovatelem, který pohledávku převede dál na třetí osobu. Od smlouvy o postoupení pohledávky poté společnost odstoupila, ale pohledávku zpět nedostali, neboť ji obžalovaný mezi tím převedl na někoho jiného.

Z výpovědi **svědka T.N.** soud zjistil, že v letech 2009-2014 působil jako obchodní ředitel společnosti XXXX s. r. o., a byl i jejím jednatelem. Měl na starosti nejenom Českou republiku, ale i Slovensko a Maďarsko. Společnost měla pohledávky za firmou M., kdy pan M. však neměl ani peníze, majetek buď měl zastavený, nebo žádný neměl, a bylo tedy nutno nějak vyřešit jeho pohledávky. Dostali kontakt na pana F.. Pohledávka na něj byla převedena za 30 % původní nominální hodnoty, o ceně rozhodl management v Belgii. Bonita pohledávky byla

mizivá, nicméně obžalovanému nebylo slibováno, že i když byla pohledávka prodána za 30 %, že se její cena může snížit až na 15 %. Svědek si to sice dovedl představit, že by se mohla snížit, ale jednání o tom neprobíhala a rozhodně nebylo obžalovanému nic dopředu přislíbeno. Jak měl mít obžalovaný odkup pohledávky financován, svědek neví, ani se o to nijak blíže nezajímal. Poté po několika letech proběhla nějaká jednání ve Vídni s belgickým managementem. Svědkovi není známo, na koho obžalovaný pohledávku převedl. O snižování ceny byl oprávněn v předmětné době rozhodovat pouze belgický management. Svědek jako obchodní ředitel, ani jeho podřízení nejsou obchodníci s pohledávkami a nebyli schopni pohledávku za 50 či 30 % zrealizovat, proto jej převáděli na obžalovaného; pokud ten by toho byl schopen, bylo by to pro ně výhodné. Mohlo dojít i k dalšímu jednání o ceně, ale v předmětné době k němu nedošlo. Jaká byla nakonec dohodnuta cena při jednání ve Vídni, si svědek nepamatuje.

Z výpovědi **svědka K.B.** soud zjistil, že advokátní kancelář K., B. zastupovala poškozenou XXXX s. r. o., přičemž sám svědek se sjednávání smluv před rokem 2011 neúčastnil. Na pokyn klienta pak vyhotovoval smlouvu z prosince 2011, kterou byla převáděna pohledávka za panem M. mezi společnostmi XXXX a I.F., tj. obžalovaným. Do smlouvy se zakomponovala cena, za kterou byl klient ochoten pohledávku prodat, byla zde smluvní pokuta a byl zde zákaz převodu do doby uhrazení a rozvazovací podmínka. Byly převáděny dvě pohledávky, korunová a eurová, obžalovaný uhradil pouze eurovou pohledávku a malou část korunové pohledávky. Advokátní kancelář obžalovanému oznámila, že je klient nadále vlastníkem pohledávek, následovala výzva, aby pohledávku uhradil pan M.. Následně byla podána na pana M. žaloba. V soudním řízení pak pan M. sdělil, že obdržel oznámení o tom, že pohledávka byla postoupena na K., a toto oznámení bylo založeno i v soudním spise. Svědek se sešel s K., a ten mu potvrdil, že pohledávku od obžalovaného koupil, ovšem nechtěl sdělit cenu; sdělil mu však, že byla podstatně nižší, než za jakou ji koupil obžalovaný od poškozené společnosti. Dále se od K. dozvěděl, že pohledávku převedl na další třetí osobu. Od K. se svědek rovněž dozvěděl, že zhruba již půl roku předtím, než byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, jej obžalovaný kontaktoval. Od obžalovaného se pak svědek dozvěděl, že pohledávku prodal asi za 15 % nominální hodnoty. Pokud se týká výše smluvní pokuty, která byla stanovena ve výši nominální hodnoty pohledávky, tak tu stanovil právě svědek, kdy obžalovaný říkal, že obchodní případ dopadne dobře, a byl ochoten přistoupit na vysokou smluvní pokutu.

Z výpovědi **svědkyně D.K.** soud zjistil, že vyhotovovala smlouvy již před rokem 2011, vyhotovovala na pokyn klienta společnosti XXXX i smlouvu z 12. 10. 2011, kde se převáděla pohledávka za 50 % částky, kdy však obžalovaný nezaplatil, a proto se smlouva zrušila. Druhá smlouva pak byla 6. 12. 2011, kde byl stejný postup, byla zde akorát nižší cena. Cenu stanovil management společnosti XXXX. Obžalovaný uhradil celou eurovou pohledávku, korunovou pak ne. Obžalovaný pak jednal se zástupci belgického vlastníka společnosti XXXX v roce 2014 ve Vídni, kterých se však svědkyně neúčastnila. Společnost XXXX neustále dávala obžalovanému šanci, aby pohledávku uhradil, ale v roce 2014 na něj podala žalobu. Svědkyně nevěděla, že obžalovaný bude postoupenou pohledávku dále postupovat. Cenu pohledávky stanovil klient.

Z výpovědi **svědka J.K.** soud zjistil, že v srpnu či září 2011 jej obžalovaný oslovil s tím, zda by neměl zájem o koupi pohledávky za L.M.. Obžalovaný přišel s nabídkou prodeje za cenu zhruba 8 mil. Kč, což svědek neakceptoval, poté se potkali zhruba v půli prosince 2011, kdy si dohodli další schůzku a obžalovaný nabízel pak pohledávku za 15 % nominálu, což byly zhruba 4 mil. Kč. To K. akceptoval, obžalovaný se prokázal jako majitel pohledávky i uznáním dluhu od pana M. a oznámením od kanceláře K. o tom, že je oprávněný a jediný držitel pohledávky. Toto si svědek ověřoval i u pana M., který mu potvrdil, že vlastníkem pohledávky je obžalovaný. Proto v prosinci byla sepsána smlouva o postoupení pohledávky, původně byli domluveni jak na eurové, tak korunové pohledávce, ale obžalovaný si poté chtěl eurovou pohledávku ponechat, a proto byla převedena pouze korunová pohledávka. Svědek uhradil 300.000,- Kč v hotovosti a 3.600.000,- Kč na bankovní účet obžalovaného. Na jaře 2012 se pak obžalovaný ozval s tím, že chce uhradit ještě 8 mil. Kč, což však svědek odmítl. Během srpna 2012 jej pak obžalovaný opět kontaktoval s tím, že se rozhodl prodat i eurovou část pohledávky, zde se dohodli na ceně zhruba 280.000,- Kč a svědek pohledávku koupil. Během roku jej několikrát obžalovaný ještě kontaktoval a chtěl zvýšit cenu. Ke konci roku svědkovi pak přišla výzva z kanceláře K. a B., kde byl převod mezi svědkem a panem F. označen za nezákonný a žádali o vyjádření, zda je majitelem pohledávek. Svědek se sešel s B., dozvěděl se od něj, že povinnost obžalovaného vůči společnosti XXXX byly vyšší. Svědkovi je známo, že došlo k podání trestního oznámení, ale kdo jej podával, mu známo není. S I.F. se nijak nedomlouvali na tom, že pokud by předmětné pohledávky byly úspěšně zrealizovány, že by se mohla zvýšit kupní cena. O panu M. svědek věděl, že je nebonitní člověk. Rovněž se obžalovaný zmiňoval, že měl s někým nějakou dohodu, která nebyla naplněna.

Z výpovědi **svědka L. M.** soud zjistil, že obchodoval se společností XXXX s. r. o. v letech 2002-2009, kdy od této společnosti odebíral stavební směsný materiál pro stabilizaci zemin a má vůči této společnosti dluh. O postoupení svých pohledávek se prvně dozvěděl v červenci 2010, kdy mu poškozená společnost oznamovala postoupení pohledávky panu I.F.; to bylo 29. 7. 2010. Obžalovaný jej přímo nekontaktoval. Dále mu přišlo další oznámení o postoupení pohledávek na podzim 2010 a v lednu 2011 pak od společnosti XXXX oznámení, že smlouva o postoupení pohledávek I.F. se ruší a společnost XXXX je opět majitelem těchto pohledávek. Dne 6. 12. 2011 pak obdržel sdělení, že byly jeho pohledávky prodány panu F.. Pak se dozvěděl, že jeho dlouholetý obchodní partner, pan J.K., dostal nabídku koupit pohledávky za jeho osobou, musel jej asi kontaktovat obžalovaný. Pan K. chtěl započít vzájemné pohledávky mezi jím a svědkem. Svědek dále obdržel písemnosti dokládající převod pohledávek z F. na K., dále oznámení o převodu části pohledávek ve výši 19,9 mil. Kč z K. na společnost XXXX a dále oznámení 27. 4. 2012 od XXXX, že postupuje pohledávku na společnost XXXX. Obžalovaný jej dále kontaktoval a chtěl po svědkovi peníze. Mluvil o nějakém prodeji či vyrovnání pohledávky, kdy svědek tuto nabídku neakceptoval.

Z výpovědi **svědka T.M.** soud zjistil, že je členem představenstva společnosti XXXX od začátku roku 2013. Pokud se týká smluv o postoupení pohledávek ze dne 30. 10. 2014 mezi XXXX a XXXX, tak tyto dokumenty podepsal, ale podrobnosti k těmto obchodům neví, ty domlouval jeho otec L. M. s panem K.. Pohledávky byly vyřešeny vzájemným zápočtem.

Soud provedl důkaz i **listinami**. Z dohody o úhradě dluhu, uzavřené mezi společností XXXX a L.M. dne 15. 4. 2009 soud zjistil, že touto dohodou L. M. uznal vůči společnosti XXXX dluh v celkové výši 37.157.553,- Kč a zavázal se jej splácet.

Ze smlouvy o postoupení pohledávek z 6. 12. 2011 mezi poškozenou společností a obžalovaným soud zjistil, že na obžalovaného poškozená společnost postoupila pohledávku ve výši 26.060.199,41 Kč a dále pohledávku ve výši 20.803,08 EUR. Za korunovou pohledávku se obžalovaný zavázal uhradit částku 7.818.059,70 Kč, a to do 13. 1. 2012. Pro případ, že ve stanoveném termínu nebude na účet postupitele uhrazena úplata za postoupené pohledávky nebo její část, tato smlouva se od počátku ruší. Toto ujednání má právní podmínky rozvazovací dle ust. § 36 odst. občanského zákoníku. Postupník, (tj. obžalovaný), není oprávněn postoupit pohledávku třetí osobě dříve, než bude uhrazená celá úplata za postoupené pohledávky. V případě, že tuto povinnost poruší, tj. postoupí pohledávku na třetí osobu dříve, než bude uhrazena postupiteli celá úplata za postoupené pohledávky, je povinen uhradit smluvní pokutu ve výši 26.060.200,- Kč.

Z oznámení ze dne 14. 12. 2011 pak soud zjistil, že obžalovaný oznámil L. M. postoupení jeho pohledávky J.K.. Dne 11. 3. 2012 pak poškozená společnost prostřednictvím advokátní kanceláře K., B., obžalovanému oznámila, že odstupuje od smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 16. 12. 2011. Ze smluv o postoupení pohledávek soud zjistil, že dne 14. 12. 2011 převedl obžalovaný na J.K. pohledávku za L.M., kterou získal od společnosti XXXX ve výši 26.060.199,49 Kč za 3.909.000,- Kč, a eurovou pohledávku postoupil dne 17. 8. 2012. Z výdajového pokladního dokladu, z příkazu k úhradě a z výpisu z účtu obžalovaného pak soud zjistil, že J.K. uhradil obžalovanému ve dnech 14.12. a 16. 12. 2011 za postoupenou pohledávku částku 3.909.000,- Kč. Z výpisu z účtu a z vyjádření osob R.K., J.P., M. Č., K.Z., M. M., z vyjádření společnosti XXXX pak soud zjistil, že těmto osobám, po obdržení finančních prostředků od K. uhradil své dřívější závazky obžalovaný v řádech desetitisíců až statisíců Kč.

Z odborného vyjádření z oboru ekonomika soud zjistil, že obžalovaný měl k datu 6. 12. 2011 manko na pokladně ve výši 310.882,10 Kč, po přičtení částky 1.021,28 Kč, která se nacházela na účtu u GE Money bank, měl dluh vůči své firmě vyplývající z manka na pokladně ve výši 309.860,82 Kč. Ke dni 6. 12. 2011 neměl obžalovaný žádné finanční prostředky pro to, aby uhradil celkovou cenu pohledávek dle smlouvy o postoupení pohledávek. Ke dni 13. 1. 2012 obžalovaný disponoval finančními prostředky ve výši 857.829,82Kč.

Soud po takto provedeném dokazování zhodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a vzal po zhodnocení těchto důkazů za prokázané, že obžalovaný I.F. v Brně s cílem se neoprávněně obohatit, jako postupník uzavřel dne 6. 12. 2011 se společností XXXX s. r. o. smlouvu o postoupení pohledávek, jejímž předmětem bylo mj. postoupení pohledávky za L.M. v nominální hodnotě 26.060.199,41 Kč za smluvní cenu 7.818.059,70 Kč, přestože věděl a poškozené zatajil, že nebude schopen uhradit smluvní cenu pro svoji špatnou ekonomickou situaci, ze smluvní ceny uhradil pouze 50.000,- Kč, a 14. 12. 2011 v rozporu s ustanovením výše uvedené smlouvy postoupenou pohledávku postoupil třetí osobě, když ji prodal J.K. za smluvní cenu 3.909.000,- Kč, a ani tyto finanční prostředky neuhradil na úhradu smluvní ceny společnosti XXXX, nýbrž na úhradu svých jiných splatných závazků vůči třetím osobám, čímž způsobil poškozené společnosti XXXX s. r. o. škodu ve výši 7.768.059,79 Kč.

Obžalovaný se ke spáchání trestné činnosti nedoznal. Obžalovaný nijak nepopřel, že uzavřel se společností XXXX předmětnou smlouvu o postoupení pohledávky, nijak nezapíral, že jí neuhradil celou kupní cenu za korunovou pohledávku, jenom 50.000,- Kč. Popřel však, že by smlouvu uzavíral s úmyslem se obohatit a s úmyslem nedostát jejím závazkům. Obžalovaný uvedl, že si byl vědom podmínky, která byla ve smlouvě stanovena, tj. že až do zaplacení plné kupní ceny za postoupenou pohledávku, není oprávněn s pohledávkou jakkoliv nakládat, zároveň se však hájil, že ve společnosti XXXX bylo známo, že obžalovaný bude pohledávku postupovat na třetí osobu, bylo jim známo, že pan M. je nebonitní, a že je-li vůbec možné pohledávku nějakým způsobem umořit, je nutno ji převést na další třetí osobu. Obžalovaný rovněž nepopřel, že pohledávku převedl na J.K., a to za 15 % nominální hodnoty pohledávky, tj. za částku cca 3.900.000,- Kč. Na svou obhajobu obžalovaný uvedl, že měl přislíbeno od zástupců společnosti XXXX, že bude cena snížena z 30 % na 15 %, a proto postoupil pohledávku K. za 15 %, přičemž až bude cena dohodnuta se společností XXXX, pak ji uhradí 15 % nominální hodnoty pohledávky. S K. se znal již z dřívějšíka, byl s ním v kontaktu již před uzavřením smlouvy a na finální ceně odkupu se pak dohodli zhruba týden poté, co uzavřel smlouvu o postoupení pohledávky se společností XXXX. Finanční prostředky, které získal od K., použil na další obchodní aktivity, poškozené společnosti neuhradil plnou část, neboť chtěl vyčkat, až konečné dohody o snížení kupní ceny. Obžalovaný v tu dobu nedisponoval dostatečnými finančními prostředky na zaplacení kupní ceny pohledávky, nikdo to od něj ani ve společnosti XXXX neočekával a obžalovaný předpokládal, že mu vyjdou nějaké obchody, ze kterých pak pohledávku uhradí, což se pak nakonec nestalo.

Obhajoba obžalovaného je vyvrácena svědeckými výpověďmi, jednak z řad advokátů z advokátní kanceláře B., K. a dále z řad svědků ze společnosti XXXX, a to J.K. a T.N.. Z výpovědi posledně jmenovaných svědků jednoznačně vyplynulo, že nikdo z nich obžalovanému nepřislíbil, že bude snížena cena z 30 % na 15 %, i když oba svědci připustili, že jsou si schopni představit, že by se, pokud by obžalovaný nebyl schopen pohledávku zrealizovat za 30 %, mohli by o snížení ceny jednat. V době, kdy však došlo k podpisu smlouvy, byla dohodnuta cena 30 % nominální hodnoty pohledávky, a o jakémkoliv snižování ceny s obžalovaným nikdo nejednal, tito svědci navíc ani neměli pravomoc o snižování ceny rozhodnout a ani jeden z nich mu rozhodně nepřislíbil, že dojde ke snížení ceny. Pokud se pak týče zákazu nakládat s pohledávkou do uhrazení kupní ceny, tak tuto podmínku do smlouvy zakomponoval svědek B. na základě požadavku klienta, tj. poškozené společnosti. Ve chvíli, kdy obžalovaný pohledávku neuhradil, jej svědkyně K. vyzvala k vrácení pohledávky, sdělila mu, že smlouva nebyla naplněna, a že se tedy společnost XXXX opět stává vlastníkem pohledávky. Až poté, jak vyplynulo z výpovědi svědků K. a N., bylo zjištěno, že obžalovaný již pohledávku převedl a nechtěl sdělit komu ani za kolik, což se následně svědku B. podařilo zjistit, K. kontaktoval, a od něj tedy zjistil, že tento svědek od obžalovaného pohledávku koupil a posléze i za jakou hodnotu. Jak vyplynulo z výpovědi svědka K., tento byl v kontaktu s obžalovaným již někdy od léta 2011, kdy mu již v té době nabízel obžalovaný předmětnou pohledávku za částku zhruba 8 mil. Kč, kdy tuto cenu svědek neakceptoval a následně se v prosinci 2011 domluvili na částce necelé 4 mil. Kč, kterou svědek obžalovanému uhradil. Jak vyplynulo z výpisu z účtu a z vyjádření věřitelů obžalovaného, ten v předmětnou dobu měl neuhrazené splatné závazky vůči třetím osobám a finanční prostředky, které získal prodejem pohledávky K., pak použil na úhradu těchto splatných závazků a poškozené společnosti XXXX uhradil pouze 50.000,- Kč.

Ze svědeckých výpovědí i z listinných důkazů je tedy nepochybné, že obžalovaný v době, kdy uzavíral předmětnou smlouvu o postoupení pohledávky, znal podmínky, za jakých pohledávku od společnosti XXXX kupuje, tak v době, kdy tuto smlouvu podepisoval, byl již dopředu dohodnut se svědkem J.K., že mu pohledávku převede, a to přesto, že si byl vědom, že tím poruší ustanovení předmětné smlouvy o postoupení pohledávky, a přestože si byl vědom toho, že J.K. není ochoten akceptovat cenu, za kterou obžalovaný pohledávku od společnosti XXXX koupil, kdy byla pohledávka K. odkoupena za částku poloviční. To, že obžalovaný hodlá pohledávku převést na třetí osobu ještě před uhrazením kupní ceny, poškozené společnosti zatajil, a zatajil i tu skutečnost, že pohledávku již na třetí osobu převedl. Navíc finanční prostředky, které z této transakce získal, nepoužil na úhradu kupní ceny poškozené společnosti, ale použil je na úhradu svých dřívějších splatných závazků vůči třetím osobám. V době, kdy obžalovaný uzavíral smlouvu o postoupení pohledávky, navíc byl v tíživé finanční situaci, neměl finanční prostředky na to, aby mohl poškozené společnosti pohledávku za sjednanou cenu uhradit, věděl tedy dopředu, že nebude schopen dostát svým závazkům, a že nebude schopen pohledávku odkoupit za 30 % kupní ceny. Zároveň však věděl, že ve lhůtě, která je ve smlouvě stanovena, nejen, že pohledávku neuhradí, ale v tu dobu již bude dávno převedena na třetí osobu a to v rozporu s ujednanou smlouvou. Obžalovaný tedy před poškozenou společností od počátku zatajil, že nehodlá dostát podmínkám smlouvy, že hodlá pohledávku převést na třetí osobu ještě před uhrazením kupní ceny, a rovněž poškozené společnosti zatajil, že finanční prostředky získané postoupením pohledávky na třetí osobu nesplatí poškozené společnosti, ale použije je na úhradu svých již dříve splatných závazků. Tímto jednáním se tak obžalovaný dopustil zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, když sebe obohatil tím, že poškozenou společnost uvedl v omyl, zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak činem na cizím majetku škodu přesahující 7.700.000,- Kč, tj. škodu velkého rozsahu, neboť byla překročena hranice 5 mil. Kč, což je hranice škody velkého rozsahu.

Pokud se týče formy zavinění, pak soud hodnotí jednání obžalovaného jako úmysl přímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy obžalovaný chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem. O vůli obžalovaného čin spáchat svědčí ta skutečnost, že již v době, kdy uzavíral smlouvu o postoupení pohledávky, věděl, že tuto pohledávku v rozporu s ujednáním smlouvy převede na třetí osobu, a věděl, že finanční prostředky, které získá z této transakce, použije na úhradu svých již dříve splatných závazků vůči třetím osobám, přičemž záměrně tyto skutečnosti poškozené společnosti zamlčel, aby tak mohl získat z prodeje pohledávky finanční prostředky pro svou vlastní potřebu.

Při úvaze o druhu a výši trestu vyšel soud ze všech kritérií ust. § 39 tr. zákoníku o účelu a ukládání trestu. K osobě obžalovaného soud zjistil, že se jedná o bezúhonnou osobu. Tato okolnost mu výrazně polehčovala. Přítěžujících okolností pak soud na straně obžalovaného neshledal žádných. S ohledem na výši způsobené škody, která překročila hranici škody velkého rozsahu o „jen“ 2,7 mil. Kč, pak soud přistoupil, při přihlédnutí k bezúhonnosti obžalovaného, k ukládání trestu na samé spodní hranici zákonného rozpětí § 209 odst. 5 tr. zákoníku. Obžalovanému hrozil trest odnětí svobody od 5 do 10 let, kdy soud dospěl k závěru, že přiměřeným trestem bude, právě s ohledem na výše zmíněné polehčující okolnosti, trest ve výměře 5 let, tj. na samé spodní hranici tohoto rozpětí. Takto uložený trest bude plně postačovat

k nápravě obžalovaného. Pro výkon trestu pak byl obžalovaný dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, když nejsou splněny podmínky pro zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou a jiný typ věznice, než věznice s ostrahou, již neexistuje.

Soud zároveň rozhodl o náhradě škody. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný způsobil poškozené společnosti škodu ve výši 7.768.059,70 Kč, když pohledávku odkoupil za částku 7.818.059,70 Kč a poškozené společnosti uhradil toliko 50.000,- Kč, a zbytek ceny ve výši 7.768.059,70 Kč neuhradil. Pohledávku převedl na třetí osobu, společnost XXXX tedy pohledávkou nedisponuje, nad to, jak vyplynulo z dokazování, pohledávka byla dále převáděna na další osoby, až zanikla vzájemným zápočtem mezi L.M. a společností XXXX. Škoda, kterou obžalovaný poškozené společnosti způsobil, vznikla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, ten nese za tuto škodu plnou odpovědnost, a proto mu byla uložena dle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost, aby poškozené společnosti XXXX s. r. o. obžalovaný uhradil škodu ve výši 7.768.059,70 Kč.

Poškozená společnost XXXX se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu škody ve vyšší částce, než jaká byla nakonec poškozené společnosti způsobena škoda. Poškozená společnost se připojila v hodnotě celé postupované pohledávky snížené o 50.000,- Kč. Soud však dospěl k závěru, že nebyla poškozené společnosti způsobena škoda v této výši, že ji nebyla způsobena škoda ve výši nominální hodnoty pohledávky, nýbrž pouze škoda v té výši, za jakou poškozená společnost postupovala na obžalovaného předmětnou pohledávku poníženou o částku 50.000,- Kč. Protože se tedy poškozená společnost připojila se svým nárokem na náhradu škody ve vyšší částce, než která jí dle rozhodnutí soudu náleží, pak soud dle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal poškozenou společnost se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. (§ 249/ 1,2 tr. ř.)

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání. (§ 253 odst. 3 tr. ř.)

Krajský soud v Brně
dne 3. října 2017

Mgr. Michal Zámečník v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Jedličková